

Hjælp, som til at skønne over, om Helbredelse eller Bedring ved disses Behandling har fundet Sted. Dette Skøn kan man derfor formentlig ikke paalægge Bestyrelserne, der ingen Forudsætninger har herfor, og et saadant Skøn paahviler da under den nugældende Ordning udelukkende Lægerne. De af Sygekassemedlemmerne benyttede „Lægmænd, der udøver Lægegerning“, vilde selv heller ikke være i Stand til at udstede fyldestgørende Syge- og Raskmeldingsattester m. v., paa hvilke Afgørelsen af Kassens Ydepligt maatte bero.

Og saa kommer Udgiftsspørgsmaalet.

Under den nuværende Ordning har man, da Sygekasselægerne er Medlemmer af Lægeorganisationen, dog en vis Kontrol med, at disse ikke misbruger Kasserne. En saadan Kontrol vil være udelukket for de omhandlede Lægmands Vedkommende, ligesom det formentlig vil være udelukket at faa nogen Indflydelse paa, hvilken Betaling disse Personer vil tage.

En Tilladelse til at benytte saadanne Lægmand vil sikkert udvikle sig saaledes, at disse ikke mindst vil blive benyttet af de „vanskelige“ Medlemmer, hvoraf enhver Sygekasse erfaringsmæssig har en Del (Hysterikere, Kværuleanter og Folk, der lider af uhelbredelige Sygdomme). Der vil da opstaa stadige Tvistigheder imellem disse Medlemmer og Bestyrelserne, hvis disse søger at nægte dem Betaling for Hjælpen hos de oftnævnte Lægmand. Dette Forhold vil føre et Utryghedsmoment med sig af særdeles ubehagelig Art for Sygekassebestyrelserne, og det maa forventes, at disse ofte vil give efter for Presset fra saadanne Medlemmers Side.

De økonomiske Konsekvenser ved en saadan Ordning vil derfor være uoverskuelige, og dette kan formentlig ikke afbødes ved, at Bestyrelserne — som foreslaaet — faar en Bemyndigelse til at bestemme, i hvilket Omfang Hjælp af „Lægmand, der udøver Lægegerning“, skal betales af Kassen. Rent bortset fra, at denne Bemyndigelse er ganske ubestemt og formentlig for mange Sygdommes Vedkommende vilde være direkte uforsvarlig, vilde Bestyrelserne sikkert til Stadighed komme ud for lignende Pres fra Medlemmernes Side om Udvidelserne af Omraadet.

Den foreslaaede Ordning vil derfor formentlig til enhver Tid være uheldig og ikke mindst i en Krisetid, hvor de anerkendte Sygekasser allerede paa tredie Aar arbejder med et stedse voksende Underskud.

Allerede under Hensyn til foranstaaende maa jeg derfor paa det mest indtrængende fraraade det fremkomne Ændringsforslag.

Den 2. Juni 1932.

Direktoratet for Sygekassevæsenet.

Socialministeriet.